

Simonsen (KF):

Som det allerede er nævnt, er det faktisk tredje gang, dette lovforslag er til første behandling. Jeg skal derfor ikke fordybe mig i selve forslaget, men holde mig til nogle mere principielle betragtninger.

Der er unægtelig mange forhold, der har skiftet karakter her i samfundet, siden socialreformkommissionen blev nedsat i 1964. Fra 1960ernes optimisme og tro på, at der var uanede økonomiske muligheder, gik vi ind i 1970'erne, hvor vi for første gang, bl.a. understreget af perspektivplanredegørelse nr. Is prognoser, måtte til at erkende, at der trods alt var grænser for, hvor meget dette samfund kunne yde. Man kan vel også sige, at det er ikke altid, folketetinget i sine afgørelser har taget tilstrækkeligt hensyn til de prognoser, som blev opstillet i perspektivplanredegørelse nr. I.

Nu kan man vel nok sige, at borgerne er kommet i den situation, at de reagerer ret så voldsomt over for det skattetryk, som er blevet resultatet af de love, folketetinget har vedtaget. Dette sammen med fremkomsten af den seneste perspektivplanredegørelse, den såkaldte perspektivplan nr. II, med om muligt endnu mere dystre prognoser end nr. I, får mig til at udtrykke håbet om, at disse ting vil komme til at hvile tungt over dette folketing, når der skal tages endelig stilling til dette lovforslag.

Lovforslaget er jo slutstenen på socialreformen, men det er vel også den af de sociale love, hvor vi — i hvert fald som forslaget ser ud i dag — står med de dårligste styringsmuligheder.

Vi kan konstatere, at de områder, som nu skal samles under én lov, allerede i dag repræsenterer udgifter på 5-6 mia kr. Der gættes på, at lovforslagets gennemførelse vil medføre en øget statsudgift på 40-50 mill. kr., når der ses bort fra, hvad eventuelt øget personale vil koste. Jeg er enig med fru Grethe Philip i, at tallet på de 40-50 mill. kr. kun kan være et skud, og ingen af os kan vel egentlig tro på, at det er et realistisk tal.

Ser vi på erfaringerne fra f.eks. sygesikringsreformen, så kan vi i hvert fald ikke undgå at have skepsis med undervejs ved behandlingen af et sådant forslag. Dengang gennemførte vi en lov, hvis hensigt vi i dette folketing var enige om var en rationalisering, og vi troede, at det betød en perso-

nalebeparelse. Vi kender i dag alle resultatet og ved, hvad sygesikringsreformen medførte af øget personale for kommunerne, mere personale, end man brugte under det gamle sygekassesystem.

Der er naturligt ingen tvivl om, heller ikke i den konservative folketingsgruppe, at vi skal være parat til at hjælpe mennesker, der er kommet i vanskeligheder, og vi skal være parat til at hjælpe dem tilstrækkeligt; vi skal forebygge, hvor det er muligt, og vi skal revalidere og dermed bringe mennesker tilbage til en normal hverdag, hvor dette er muligt. Men vi må også fastslå, som det jo også er fastslået i lovforslagets § 6, at der stadig ligger et ansvar hos den enkelte borger eller familie i dette samfund. Da en tidligere ordfører har sagt det, skulle der sådan set ikke være grund til at understrege det, men vi har vel nok alligevel i hvert fald næsten alle sammen en fornemmelse af, at det faktisk er nødvendigt at understrege, at det må være sådan, at de, der kan selv, også skal selv.

Erkender vi ikke dette, så kan vi efter vor opfattelse blive bragt i en situation, hvor viljen til at hjælpe andre bliver sat over styr. Det er jo en let sag at give egoismen næring, og vi har set en række tendenser til det under den politiske drøftelse i de senere måneder. Det er til gengæld svært at bremse en sådan udvikling igen. Derfor tror jeg, det er helt afgørende, at såvel politikere som medarbejdere i det sociale system holder sig den situation, vi befinder os i på nuværende tidspunkt, for øje, når de skal vurdere et lovforslag som det foreliggende.

Spørgsmålet er nu, hvordan forslaget kan ændres, så vi opnår maksimum af muligheder for styring.

For os vil det være af afgørende betydning, at ydelserne er neutrale i deres virkning, således at den rigtige behandling i størst muligt omfang vil kunne blive anvendt fra starten. Vi kan f.eks. ikke fortsat holde invalidepensionen uden for den samlede ydelsesgruppe. Dens parallel er jo i virkeligheden ikke de øvrige pensioner, derimod de ydelser, der i øvrigt kan anvendes ifølge forslaget til lov om social bistand.

Der er for os heller ingen tvivl om, at vi når den største neutralitet ved helt at gå over til bloktilskud og afskaffe procentrefusion. Vi tror imidlertid også, at der kan